

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12877

DER FLIENDIKER KUFERT

Hans Christian Andersen

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

13

WORKMEN'S CIRCLE SCHOOL

ביבליאטעק פון דער ווערקמאנער קרייז
רעדאקטירט פון ש. באסטאמסקי. סעריע נ' 2

האנט אנדערסען.

דער פליענדיקער קומערט

יידיש - ז. רייזען.

ווילנע

פארלאג, נבע יידישע פאלקסשול

1931

ביבליאָטעק „גרינינקע ביימעלעך“
רעדאַקטירט פון ש. באַסטאַמסקי. סעריע נ' 2

האַנס אַנדערסען.

דער פליענדיקער

קופערט

יידיש - ז. רייזען.

CIRCLE SCHOOL
Place, Bronx, N. Y.

וויילנע

פאַרלאַג, נייע יידישע פאַלקסשול

1931

Printed in Poland

Biblioteka „GRININKE BOJMEŁECH“
redagowano przez S. BASTOMSKIEGO.

H. Andersen.

Skrzynia latająca

Przekład Z. Rejzena.

Drukarnia „Expres“ Wilno, Wielka 33.

דענקמאָל פון האַנס אַנדערסען

אַמאָל איז געווען אַ סוחר. איז ער
געוועזן אזוי רייך. אז ער האָט גע-
קאַנט אויספלאַסטערן די גאַנצע גאַס
און נאָך אַ געסל דערצו מיט לויטער
זילבערנע טאַלערס. נאָר ער האָט עס
נישט געטאָן און האָט בעסער דאָס
געלט אַנדערש פאַררענדט. האָט ער
אויסגעגעבן אַ דרייער, פלעגט ער
צוריק באַקומען אַ טאַלער. יא, ער איז
געווען אַ טיכטיקער סוחר. אָבער
שטאַרבן האָט ער דאָך געמוזט.

דער זון זיינער האָט באַקומען דאָס
גאַנצע געלט און ער האָט לוסטיק גע-
לעבט: איז געגאַנגען אַלע נאַכט אויף
מאַסקן-בעלער, האָט געמאַכט פאַפּי-
רענע שיכלעך פון אַסיגנאַציעס און
האַט געוואָרפן אין ים אַרײַן רענדלעך
אַנשטאַט שטיינער. בײַ אַזאַ מין פירונג
האַט דאָס געלט באַלד געזאָלט זיך אויס-
נעמען. און עס האָט זיך טאַקע אויס-
גענומען. צום סוף האָט ער געהאַט
נישט מער ווי עטלעכע גראַשן און
פון קליידער האָט ער געהאַט נאָר אַ פאַר
פאַנטאַפּל און אַן אַלטן שלאָפּראַק.
אַלע פריינד זיינע האָבן אים פאַרלאָזן.
ווייל זיי האָבן מיט אים מער נישט
געקאַנט זען זיך אין גאַס. נאָר איינער
פון זיי, אַ גוטמוטיקער מענטש, האָט
אים געשיקט אַן אַלטן קופערט און
געלאָזט אים זאָגן: פאַק זיך איין!

יא. דאָס איז געווען גאנץ גוט
געזאָגט. אָבער ער האָט נישט געהאַט
וואָס איינצופאַקן און דעריבער האָט
ער זיך אליין אַריינגעזעצט אין קו-
פערט אַריין.

דאָס איז געווען אַן אויסטערלישער
קופערט: ווי נאָר מע פּלעגט אַ דריק
טאָן דעם שלאָס: האָט ער אָנגעהויבן
צו פליען.

און אז דער יונגערמאַן איז אַריין אין
קופערט, איז ער גלייך אַרויסגעפּלויגן
דורכן קוימען, הויך אַרויף איבער די
וואַלקנס, און אוועק אַלץ ווייטער און וויי-
טער. צווייילן פּלעגט די דעק פון קופערט
קנאַקן און טרעשטשען און ער האָט
דאָן געהאַט גרויס פּחד, אז דער קו-
פערט זאָל ניט צעפּליען אויף שטיקלעך,
ווייל דאָמאָלסט וואַלט ער באַדאַרפט
מאַכן אַ נישקשהדיקן הימל-שפרונג.

נישט אויסגערעדט זאל עס זיין!
ענדלעך איז ער געקומען אין דעם
לאנד פון די טערקן. דעם קופערט
האָט ער באַהאַלטן אין וואַלד אונטער
פאַרדאַרטע בלעטער, און אַליין איז ער
אוועק אין שטאַט אַריין. דאָס האָט ער
געקאַנט זייער לייכט טאָן, מחמת ביי
די טערקן זיינען אַלע געגאַנגען ווי
ער אין אַ שלאָפּראַק און פאַנטאַפּל.
דאָ האָט ער באַגעגנט אַן אַם מיט אַ
קליין קינד.

— הער דו, טערקישע אַם!— האָט ער
געזאָגט:— וואָס איז דאָס פאַר אַ גרויסער
פאַלאַק דאָרט, מיט די פענצטער אין
דער הויך?

— דאָרט ווײַנט דעם קיניגס טאַכ-
טער!— האָט זי געענטפערט— מע האָט
איר נביאות געזאָגט, אַז זי וועט איבער
אַ געליבטן זייער אומגליקלעך זיין, און

דעריבער טאָר קיינער צו איר נישט
קומען, בשעת דער קיניג אָדער די
קיניגין זיינען נישטאָ דערביי.

— אַ דאַנק! — האָט געזאָגט דעם
סוחרס זון. ער איז אַוועק אין וואַלד
אַרײַן, זיך געזעצט אין דעם קופערט
זיינעם, אַרויפגעפלייגן אויפן דאָך פון
פאַלאַץ און אַריינגעקראָכן דורכן פענ-
צטער צו דער בת-מלכה אַרײַן.

זי איז געלעגן אויף דער סאָפּע און
געשלאָפן. זי איז געווען אַזוי שיין, אַז
ער האָט זי געמוזט אַ קוש טאָן. זי האָט
זיך אויפגעכאַפט און זיך זייער דער-
שראָקן, נאָר ער האָט איר געזאָגט, אַז
ער איז דער טערקישער גאַט, וואָס
איז צו איר געקומען פון דער לופטן,
און נאָס איז איר זייער געפעלן.
אַזוי זיינען זיי געזעסן איינס לעבן
אַנדערן און ער האָט איר דערציילט

מעשיות פון אירע אויגן: אז זיי זיינען
ווי די הערלעכסטע טונקעלע ימען
ווי די געדאנקען שווימען ארום אזוי
ווי ים-מיידלעך. ער האָט איר דער-
ציילט פון איר שטערן, אז ער איז ווי
א שניי-פאלאץ מיט די שענסטע זאלן
און בילדער. אויך האָט ער איר דער-
ציילט פון בושל, וואָס ברענגט די
ליבע קינדערלעך אראָפּ.

יאָ, דאָס זיינען געווען ווונדערלעכע
מעשיות! דאָן האָט ער געבעטן די בת-
מלכה, זי זאָל מיט אים חתונה האָבן,
און זי האָט אים גלייך געגעבן איר
יאָ-וואָרט.

— אָבער איר מוזט שבת אָהער-
קומען. דאָן איז ביי מיר דער קיניג און
די קיניגין צום טיי. זיי וועלן זיך זייער
איבערנעמען, וואָס-איך האָב חתונה
מיט דעם טערקישן גאָט! אָבער זעט

אָנגרייטן עפעס גאַר אַ שיין מעשהלע
צום דערציילן, ווייל די עלטערן מיינע
האַבן שרעקלעך ליב מעשהלעך. מײן
מוטער הערט ליבער מאַראַלישע און
ערנסטע, און מײן פּאָטער — לוסטיקע
איבער וועלכע מע קאָן לאַכן.

— יאָ, איך וועל קײן אנדער חתונה-
מתנה נישט ברענגען, נאָר אַ מעשהלע! —
האַט ער געזאָגט. און זײ האַבן זיך
צעשיידט. די בת-מלכה האַט אים גע-
שענקט אַ שווערד, באַזעצט מיט גאָלד-
דענע מטבעות, וועלכע ער האַט גע-
קאָנט זיך אויסגעבן.

דאָן איז ער אַוועקגעפּלויגן, האַט
זיך געקויפט אַ נייעם שלאָפּראָק און
זיך געזעצט דרויסן אין וואַלד און
פאַרפאַסט אַ מעשהלע. אויף שבת האַט
עס געדאַרפט פאַרטיק זײן און דאָס
איז געווען ניט אַזוי גרינג.

אַבער אויף שבת איז עס דאָך פאָר-
טיק געוואָרן.

דער קיניג, די קיניגין און דער
גאַנצער הויף האָבן געוואַרט ביי דער
בת-מלכה מיטן טיי. מע האָט אים
זייער פריינדלעך אַנטפאַנגען**).

— וועט איר אונדז איצט דערציילן אַ
מעשה? — האָט די קיניגין געזאָגט, —
אַ טיפּזיניקע מוסר-השכלדיקע מעשה?
— אָבער מע זאָל דערפּיי אויך
קענען לאַכן! — האָט דער קיניג צו-
געגעבן.

— אָך! — האָט ער געזאָגט— מע מוז
עס הערן מיט קאָפּ. און גענומען דער-
ציילן:

אַמאָל איז געווען אַ פעקל שווע-
בעלעך, וואָס האָבן זיך זייער גרויס
געהאַלטן מיט זייער הויכן יחוס. זייער
שטאַם-בוים, דאָס הייסט— די גרויסע

סאָסנע, וואָס יעדעס שוועבעלע איז
 געווען אַ קליינטשיק שטיקעלע פון
 איר, איז געווען אַ גרויסער אַלטער
 בוים אין וואַלד. זיינען די שוועבעלעך
 געלעגן אויפן געזימס צווישן אַ פייער-
 צוואַנג און אַן אַלטן אייזערנעם טאָפּ
 און האָבן דערציילט זיי פון זייער יוגנט.
 יא, האָבן זיי געוואָגט, בשעת מיר זיינען
 געווען אויפן גרינעם צווייג, האָט אונדז
 נישט געפּעלט פון פּויגלמילך. אַלע
 אַוונט און אַלע אינדערפרי האָבן מיר
 געהאַט דימענט-טיי, דאָס איז געווען
 דער טוי; דעם גאַנצן טאָג האָבן מיר
 געהאַט זונען-שיין. דאָן האָט די זון גע-
 שינט און אַלע קליינע פּייגל האָבן
 אונדז מעשיות דערציילט. מיר האָבן
 לייכט געקאָנט באַמערקן, אז מיר זיינען
 אויך רייך געווען, דען די פּלעטער-
 פיימער זיינען נאָר זומער געווען באַ-

קליידט, אָבער אונדזער פאמיליע האָט
 געקאָנט באַווייזן צו שאַפן זיך גרינע
 קליידער סײַ פאַרן זומער, סײַ פאַרן
 ווינטער. אײנמאָל זײנען אָבער געקו-
 מען די האַלצהעקער און עס איז גע-
 וואָרן אַ גרויסע איבערקערעניש; אונ-
 דזער גאַנצע פאמיליע איז צעשפּאַלטן
 געוואָרן, דער שטאַמפּאָטער אונדזערער
 האָט געקראָגן אַ שטעלע אַלס הויפט-
 מאַסט אויף אַ פּרעכטיקער שיף, וועלכע
 האָט געקענט אַרומרייזן די גאַנצע
 וועלט, ווען זי וואָלט עס נאָר געוואָלט.
 די אַנדערע צווייגן האָבן געקראָגן
 אַנדערע באַשעפטיקונגען, און אונדז
 איז אויסגעפאַלן דער גורל אַנצוצינדן
 ליכט דעם נידעריקן המון...
 — „מײן שיקזאַל איז אַ גאַנץ אַנ-
 דערער!“ — האָט געזאָגט דער אײזערנער
 טאַפּ, וואָס איז געלעגן לעפּן די שווע-

בעלעך — זינט איך האָב דערזען דאָס
 ליכט פון דער וועלט, בין איך
 פיל מאָל געשייערט און געקאָכט גע-
 וואָרן. איך זאָרג פאַר דעם, וואָס האָט
 אַ דויערהאַפטן ווערט, און בין, אין
 פּלּוג גערעדט, דער ערשטער דאָ אין
 הויז. מיין איינציקער פאַרגעניגן איז
 נאָכן עסן צו ליגן אַ ריינער און אַ פיינער
 אויפן געזימס און שמועסן שכלדיקע
 רייד מיט די חברים מיינע. אויסער דעם
 עמער, וועלכער גייט אַוועק פון צייט
 צו צייט אויפן הויף נאָך וואָסער, לעבן
 מיר דאָ אַלע הינטער צוגעמאַכטע טירן.
 אונדזער איינציקער ניס — ברענגער
 איז דער מאַרק-קויש. אַבער ער רעדט
 צו חוצפהדיק וועגן דער רעגירונג און
 וועגן דעם פּאָלק. אַנומלֶט איז אַן אַלטער
 טאַפ אַראָפּגעפּאַלן פאַר שרעק פון דעם
 קויש'ס רייד אויף דער ערד און זיך

צעבראָכן אויף שטיקלעך! אוי, איז דאָס
 א סחורה, אָט דער דאָזיקער קויש:
 — „דו רעדסט שוין אַ ביסל צופיל!“
 האָט די פֿייערצוואַנג געזאָגט און האָט
 אַ קלאַפּ געטאָן אָן דעם פֿייערשטיין,
 אז פֿונקען האָבן געשפּריצט. — לאַמיר
 בעסער מאַכן אַ לוסטיקן אָוונט.
 — אַי, לאַמיר שמועסן פֿון דעם, ווער
 עס איז דער גרעסטער יחסן צווישן
 אונדז!“ האָבן געזאָגט די שוועבעלעך.
 — „גיין, איך האָב נישט לייב צו ריידן
 פֿון זיך אליין“ — האָט דער טאָפּ געענט-
 פֿערט — לאַמיר בעסער מאַכן אַן אָוונט-
 אונטערהאַלטונג. איך וועל אָנהייבן און
 עפעס דערציילן. יעדערער פֿון אונדז
 וועט דערציילן, וואָס ער האָט דורכ-
 געמאַכט אין זיין לעבן. דאָס וועט דאָך
 זיין אזוי אָנגענעם און פֿריילעך! אַלזאָ
 הערט: אויפן ברעג פֿון מזרח־ים ביי

די דענישע בוכטעס...

„א גרויסארטיקער אָנהייב“ — האָבן
אויסגערופן אַלע טעלער — דאָס איז
געוויס אַ מעשה, וואָס וועט אַלעמען
גבפעלן!

— יאָ, האָט דער טאָפּ ווייטער דער =
ציילט — דאָרט האָב איך מיין יוגנט פאַר =
בראָכט ביי אַ שטילער פאַמיליע. דאָס
מעבל איז דאָרט פאָלירט געווען,
די פאָדלאָגעס פאָטירט, און אַלע פערצן
טעג פלעגט מען אָנציען נייע פאַר =
האַנגען!

— אַך, ווי שיין איד דערציילט! — האָט
געזאָגט די קאָטשערע — מע זעט גלייך,
אַז דאָס דערציילט איינער, וואָס האָט
לאַנג פאַרבראַכט צווישן פרויען! עס
הערט זיך עפעס באַזונדער ריינס אין
דער מעשה!

— יאָ, דאָס זעט מען! — האָט געזאָגט

דער וואסער-עמער און האָט פאַר פרייד
אזש אַ זעץ געטאָן זיך אָן דער פאָד-
לאָגע.

דער טאָפּ האָט ווייטער דערציילט
און דער סוף איז געווען פונקט אזוי
שיין ווי דער אָנהייב.

אַלע טעלער האָבן געקלאַפט פאַר
פרייד און די קאָטשערע האָט אַרויס-
געצויגן אַ גרינע פעטרישקע פון שפיי-
קעסטל און באַקראַנצט דערמיט דעם
טאָפּ. ווייל זי האָט געוווּסט, אז זי
וועט מיט דעם פאַרשאַפן עגמת-נפש
אַלע אַנדערע. „אז איך וועל אים היינט
קראַנצן“—האָט זי געטראַכט—וועט ער
מיך באַקראַנצן מאַרגן.

—איצטער וועל איך טאַנצן!—האָט
געזאָגט די פייער-צוואַנג און האָט
אַנגעהויבן צו טאַנצן. אַך, גאָט אין
הימל, ווי זי האָט עס געהויבן אַביסל

איינ פוס אין דער הייך! דער באַצוג
פון דעם אַלטן שטול דאָרט אין ווינקל
האָט געפלאַצט ביי דעם אָנבליק.

װעט מען איצט אויך מיך באַ=
קראַנצן?״ האָט געפרעגט די פֿייער=
צוואַנג און איז געוואָרן באַקראַנצט.

— װאָס פאַר אַ געמיינע לייט דאָס
זיינען!״ — האָבן די שוועבעלעך גע=
טראַכט.

איצט האָט דער סאַמאָוואַר געדאַרפט
זינגען. אָבער ער האָט זיך אַנטשויל=
דיקט און דערקלערט, אז ער איז פאַר=
קילט און אז ער קאָז נאָר זינגען אין
קאַכעדיקן צושטאַנד. אָבער דאָס איז
אין פּלוג געווען בלויז גאוונה: ער האָט
געוואָלט זינגען נאָר אויף דעם טיש
דאָרט ביי די הערשאַפטן.

אויפן פענצטער איז געזעסן אַן
אַלטע פעדער, וואָס די דינסט פלעגט

מיט איר שרייבן. די פעדער האָט זיך
מיט קיין שום זאך נישט אויסגעצייכנט.
אויסער מיט דעם, וואָס זי איז טיף
איינגעטונקט געווען אין טינטער. אָבער
טאָקע דערמיט האָט זי זיך גרויס=
געהאַלטן.

— וויל דער סאַמאָואַר נישט זיין=
גען — האָט זי געזאָגט — איז ווי ער
וויל זיך. דאָרטן זיצט אין אַ שטייגל
אַ נאַכטיגאַל, וואָס קאָן זינגען. אמת,
זי האָט זיך גאַרנישט געלערנט. אָבער
היינט אין אָוונט וועלן מיר אויספרוּוון
איר קענטשאַפט.

— איך געפין עס פאַר העכסט נישט=
פאַסיק" — האָט זיך אָפּגערוּפן דער
טשייניק (ער איז געווען דעם סאַמאָאָ=
וואַרס אַ גוטער ברודער און אַ שטיקל
קרוב זיינער) — אַז אַ פרעמדער פּוּיגל
זאָל פאַר אונדז זינגען. איז דאָס פאַט=

רײַטש? זאָל דער מאַרק-קױש זאָגן
זײַן מײַנונג וועגן דעם.

— איך בין צעקאַכט — האָט דער
מאַרק-קױש געזאָגט — איך בין אזױ
צעקאַכט, אז איר קענט זיך עס אייך גאָר
נישט פאַרשטעלן! אָט אזױ פאַרברענגט
מען עס אן אַוונט? ס׳וואָלט געווען אַ סך
קליגער, מײַן איך, צו מאַכן עפעס אַ
שפּיל, און איך וואָלט די שפּיל גע-
פּירט!

— יאָ, יאָ, לאָמיר מאַכן אַ
שפּיל! — האָבן אַלע אויסגעשריען.
פּלוצלונג האָט זיך די טיר געעפּנט.
דאָס איז אַרײַן דאָס דינסטמײַדל.
אַלע זײַנען זײ שטיל געוואָרן און האָבן
נישט געוואָגט קײַן פּיפּס צו טאָן.
אַבער דאָ איז נישט געהען קײַן אײַן
טאָפּ, וואָס זאָל נישט האָבן געטראַכט
פאַר זיך, אז ער וואָלט אַ סך = אַ סך

געקאנט אויפטאן... "יא, ווען איך וואָלט
נאָר געוואָלט" — האָט יעדערער גע-
טראַכט — דאָן וואָלט עס באַמת געוועזן
אַ לוסטיקער אָונט!

דאָס דינסטמיידל האָט גענומען די
שוועבעלעך און אָנגעצונדן פֿייער.

גאָט זאָל אָפהיטן, מיט וואָס פֿאַר
אַ קנאַק זיי האָבן עס אויפגעפלאַמט!

— איצט קען יעדערער זען, אז מיר
זיינען די ערשטע! — האָבן זיי גע-
טראַכט, — וואָס פֿאַר אַ גלאַנץ, וואָס
פֿאַר אַ ליכט מיר האָבן! — און זיי
זיינען פֿאַרברענט געוואָרן.

— דאָס איז געווען אַ וונדערשיינע
מעשה! — האָט די קיניגין געזאָגט —
מיר האָט זיך געדאַכט, אז איך זיך אין
קיך צוזאַמען מיט די שוועבעלעך...

יא, דו וועסט אונדזער טאָכטער פֿאַר
אַ ווייב האָבן.

— אַוודאי! — האָט געזאָגט דער קי-
ניג — מאָנטיק וועסטו אונדזער טאָכטער
באַקומען.

איצט האָבן זיי שוין צו אים געזאָגט
„דו“, ווייל ער האָט דאָך געזאָלט ווערן.
אַ גליד פֿון זייער משפּחה.

אַלזאָ איז די חתונה באַשטימט גע-
ווען און דעם אָוונט פֿריער איז די
גאַנצע שטאָט אילומינירט געווען
קוכן און בייגל האָט מען געטיילט, די
ווייסע חברהניקעס האָבן זיך געשטופּט
אויף די גאַסן, געשריען „הורראָ!“
און געפֿיפּט אויף די פינגער. עס איז
געווען אומבאַשרייבלעך גרויסאַרטיק.

— איך דאַרף אויך זען עפעס טאָן
לפֿבוד יום-טובֿ — האָט דעם סוחרס זון
געטראַכט. און ער האָט אָנגעקויפֿט

ראַקעטן. קנאַלערלעך און פֿלערליי
אַנדערע פֿייערווערק, אַריינגעלייגט עס
אין קופערט אַריין און זיך געלאָזט
פֿליען דערמיט אין דער לופט אַרויף.
גאָט אין הימל, סאַר אַ קנאַקן און
ליאַרעם ס'איז געוואָרן!

אַלע טערקן האָבן דערביי אונטער-
געשפרונגען אזוי הויך, אז די פּאַנ-
טאָפּל זיינען זיי איבערן קאַפּ געפֿלויגן.
אַזעלכע מיני לופטדערשיינונגען האָבן
זיי קיינמאַל אין לעבן נישט געזען.
איצט איז זיי קלאָר געוואָרן, אז דאָס
איז טאַקע געווען דער טערקישער
גאָט, וואָס האָט די בַת-מַלְכָּה געזאָלט
באַקומען.

ווי נאָר דעם סוחרס זון האָט זיך
ווידער מיט זיין קופערט אַראָפּגעלאָזן
אין וואַלד, האָט ער געטראַכט: „איך
וועל אַ גיי טאָן אין שטאַט אַריין, גע-

וואָר ווערן, ווי אזוי האָב איך אויס-
גענומען מיט מיינע שטיק!
מע קען לייכט פאַרשטיין, אז ער האָט
שטאַרק חֶשֶׁק געהאַט צו געוואָר ווערן
דאָס.

אַך, וואָס די לייט האָבן זיך אים
אַנדערציילט! יעדערער, ביי וועמען ער
האָט זיך נאָר נאָכגעפרעגט, האָט אים
דערציילט אַן אַנדער מעשה, אָבער גע-
פעלן איז דאָס אַלעמען געוועזן.
— איך האָב געזען דעם טערקישן
גאָט! — האָט איינער דערציילט — זיינע
אויגן זיינען געווען ווי בלישטשענדיקע
שטערן, און די באַרד — ווי שווימענדיק
וואַסער!

— ער איז געפלויגן אין אַ פייער-
דיקן מאַנטל, — האָט אַן אַנדערער איבער-
געגעבן — און די שענסטע מלאכים-
קעפלעך האָבן אַרויסגעקוקט פון זיינע

פאלדן אפער!

יא. ער האָט זיך אָנגעהערט ווּנדער-
לעכע זאַכן. און מאָרגן האָט געדארפט
זיין די חתונה.

ער איז ווידער צוריקגעגאנגען אין
וואַלד אַרײַן, צו זעצן זיך אין קופערט—
אַבער וווּ איז ער אַהינגעקמען? דער
קופערט איז פאַרברענט געוואָרן. אַ
פונק פון דעם פּײַערווערק איז אין
קופערט געבליבן. פון דעם פונק איז אַ
פּײַער אויפגעגאַנגען און אַנשטאַט דעם
קופערט איז געבליבן אַ הויפן אַש.

דעם סוחרס זון האָט שוין נישט
געקאָנט מער פליען, נישט געקאָנט
מער צו זיין פּלע גרייכן.

און זי איז דעם גאַנצן טאָג גע-
טטאַנען אויפן דאַך און געוואַרט אויף-
אים. זי וואַרט נאָך עד הַיום. ער אַבער
וואַנדערט אויף דער וועלט און דער-

צײלט מעשיות. נאָר זײ זײנען שוין
נישט אַזעלכע לוסטיקע ווי די מעשה.
מיט די שוועבעלעך.

ר אָט אַ - ש פּ י ל
"רעטעניש"

ווייניגערע

פּון ש. פאסטאָסקי.

פאמערקונגען צום שפיל

- און -

ענטפערס צו די רעטענישן

⊗

פאסטאָסקי

⊗

"די נייע יידישע פאָלקסשול"

⊗

ווייניגערע

⊗